పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

అల్‌రాజి హాస్పిటల్ కథ

అది అల్‌రాజి అర్థోపెడిక్ హాస్పిటల్.

కువైటు పట్టణంలోని షువైక్ అనే ఏరియాలోని కొన్ని వందల ఎకరాల స్థలంలో అన్ని రకాల ఆసుపత్రుల సముదాయం ఒకే చోట ఏర్పడి ఉంది.

అన్ని వసతులతోనూ అవసరమైన టెక్నాలజీతో కూడిన మెషీన్లతో అక్కడి ఆసుపత్రులు రోగులకు తగిన వైద్యాన్ని, ఎనలేని సేవలను ఫీజులు లేకుండా ఉచితంగా అందిస్తున్నాయి.

ఎన్ని టాబ్లెట్సు మింగినా కాలు నొప్పి తగ్గకపోవటంతో ఆరోజు కువైటులో నేను నివసించే ప్రాంతంలోని ప్రభుత్వ ఆసుపత్రికి వెళ్ళాను. అక్కడి డాక్టరు నొప్పితో నన్ను బాధిస్తున్న నా ఎడమకాలిని బాగా పరీక్షించి తల అడ్డంగా ఊగించి "సమ్‌థింగ్ రాంగ్ మీరు అల్‌రాజి హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళండి. అక్కడ జాయిన్ అయి అన్నిరకాల పరీక్షలు చేయించుకుంటేనే మీ కాలు నొప్పి ఎందుకు వచ్చిందో, ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో ఖచ్చితంగా చెప్పగలము. " అంటూ లెటర్ పాడ్‌పై రిక్వెస్టెడ్ టెస్ట్‌లను, కేసు డిటైల్స్‌ను రాసి నా చేతికి అందించాడు.

అల్‌రాజి హాస్పిటల్

అది 2000వ సంవత్సరం. జనవరి నెల. తేదీ సరిగ్గా గుర్తులేదు. ఎముకలు, కాళ్ళు, చేతులు విరిగిన వారు మాత్రమే వెళ్ళే అంత పెద్ద అల్‌రాజి హాస్పిటల్‌కి, ఆ డాక్టరు వెళ్ళమని చెప్పగానే నాకు చాలా భయం కలిగింది. ఆరోజు సాయంత్రమే బయలుదేరి వెళ్ళాను.

పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో కారు దిగి ఆ ఆసుపత్రి రిసెప్షను డెస్క్ వరకు ఆ కొద్ది దూరం నడవడం నాకు అసాధ్యమైపోయింది. ప్రాణాన్ని బిగపట్టి వేసే ఒక్కో అడుక్కీ ఒక్కో కన్నీటి బొట్టును నేలపై రాలుస్తూ నొప్పిలేని కుడికాలుపైనే నా భారాన్నంతా మోపి నడవలేక నడుస్తూ మెల్లగా అల్‌రాజి హాస్పిటల్ ఎంట్రన్స్‌లో ఉన్న రిసెప్షన్ డెస్క్ దగ్గరికి నేను చేరుకున్నాను.

అక్కడ ఉన్న నర్సులు నేను తెచ్చిన రిపోర్టులు, రిక్వెస్ట్‌లు

పరిశీలించి చూసి అప్పటికే కృంగిపోయి ఉన్న నన్ను, నా పరిస్థితిని గమనించి ఆయాను పిలిచి వెంటనే ఎనిమిదో నంబరు వార్డులోని రెండో నంబరు రూములో ఉన్న రెండో బెడ్‌పైకి నన్ను చేర్చమని చెప్పారు.

ఆయా వెళ్ళి మూలగా స్టోరు రూములో ఉన్న చక్రాల కుర్చీని నాకోసం తెచ్చి అందులో నన్ను కూర్చోమని చెప్పింది.

నడవలేని స్థితిలో ఉన్న నేను తప్పని పరిస్థితిలో, విధిలేక ఆ కుర్చీలో కూర్చున్నాను. జీవితంలో ఇలాంటి పరిస్థితి అంటూ ఒకటి వస్తుందని నేను ఎన్నడూ ఊహించలేదు. అందులో అపుడు 24 సంవత్సరాల యవ్వన ప్రాయంలో, మంచి హుషారుగా ఉండే నేను పరాయి దేశంలో అంతుపట్టని కాలునొప్పితో అల్లాడుతూ ఇంత పెద్ద ఆసుపత్రిలోని బెడ్‌లో చేరాల్సివస్తుందని కలలో కూడా ఊహించలేను.

వెనుక నిలబడిన ఆయా నేను కూర్చున్న ఆ చక్రాల కుర్చీని ముందుకు తోస్తుంటే ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్లుగా అనిపించింది. నడవలేని నా అసహాయతకు ఎంతో అవమానంగా, అసహనంగా ఫీల్ అయ్యాను నేను.

ఆయా సహాయంతో అతి కష్టమ్మీద బెడ్ పైన అంచు మీదకు చేరి చిన్నగా కూర్చోగలిగాను. కాస్త కదిలితే చాలు. జివ్వుమంటూ నరాలన్నిటినీ పట్టి లాగేస్తూ భరించలేని బాధను కలిగించి కుదురుగా నన్ను ఉండనీయడం లేదు నా ఎడమకాలు.

కదలడానికి భయం వేసి అలాగే అక్కడే ఆలోచిస్తూ దిగులుగా మంచం అంచుమీదే కూర్చున్నాను.

అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిదిగంటల సమయం అవడంతో పేషెంట్లు నిద్రపోవడానికి అనువుగా వార్డుల్లోని లైట్లు డిమ్‌గా వెలుగుతున్నాయి. ఇంతలో నా ప్రక్క బెడ్ మీద ఉన్న ఆకారం - "సులోనెచ్" (బాగున్నావా?) అంటూ అరబిక్‌లో ప్రశ్నించింది.

ఆమె ప్రశ్నతో నేను ఉలిక్కిపడి తల ఎత్తి అటువైపు చూసాను. అక్కడ బెడ్‌పై నెలలు నిండిన ఒక గర్భిణీ స్త్రీ వెల్లకిలా పడుకుని ఉంది. ఆమె కుడికాలు మొత్తం కట్లతో నిండిపోయి పైకి ఎత్తిపెట్టబడి ఉంది. ఒక స్టాండును ఆమె కాలిదగ్గర అమర్చి, ఆపరేషను చేసిన ఆమె కాలును పైకి ఎత్తిపట్టి షుమారు నాలుగు కేజీల బరువును ఆ స్టాండుద్వారా వ్రేలాడదీసి ఉన్నారు.

ఎపుడో ఎక్కడో ఒకసారి ఏదో సినిమాలో అలాంటి సీను చూసినట్లు నాకు గుర్తువచ్చింది. అలాంటి స్థితిలో ఉన్న ఆమెను చూసి భయపడ్డాను నేను.

"ఇండియన్? తెలుగు?" అంటూ మరోసారి పలకరించింది ఆమె.

అవును అంటూ తల ఊగించాను నేను.

"నిన్ను చూడగానే నువు మన తెలుగు అమ్మాయివే అని అనుకున్నాను. ఏం పేరు? ఏమయింది నాకాలికి?" నన్ను పరిశీలనగా చూస్తూ స్వచ్ఛమైన తెలుగులో పలకరించింది.

"నా పేరు లలిత. నేను కువైటుకు వచ్చి ఒకటిన్నర సంవత్సరం అయింది" చూపుడు వేలితో నా ఎడమకాలివైపు చూపిస్తూ "ఏమయిందో తెలియదు. పదిహేను రోజులుగా కాలునొప్పితో నడవలేకపోతున్నాను" బాధగా చెప్పాను నేను.

"అయ్యో అలాగా.. బాత్ రూములోగానీ మెట్లు దిగేటప్పుడు గానీ ఎక్కడైనా పడ్డావా? "

"లేదు ఎక్కడా పడలేదు. ఉన్నట్లుండి ఒక్కసారిగా కాలునొప్పి మొదలయింది. ఎన్ని మాత్రలు మింగినా తగ్గలేదు. రోజు రోజుకూ ఎక్కువైపోయింది. ఇక్కడ ఈ హాస్పిటల్‌లో ఎన్ని రోజులు నన్ను ఉంచుతారో? ఏమి చేస్తారో అర్థం కావడం లేదు" భయంగా చెప్పాను నేను.

"హు.. ఇక్కడికి పంపించారంటేనే ఏదో పెద్ద ప్రాబ్లమ్ ఉన్నట్లు అర్థం. ఇక్కడ డాక్టర్లకి ఆపరేషన్లు చేసి, స్టీలు రాడ్లు బిగించడమే పని" జాలిగా నావైపు చూస్తూ చెప్పింది ఆవిడ.

ఆమె మాటలతో నాకు శరీరంలో వణుకు పుట్టింది. అక్కడి డాక్టర్లు ఆపరేషన్లు చేస్తారు అన్నమాట వినగానే అంతవరకూ ఉన్న కాస్తంత ధైర్యం కూడా నీరు కారిపోయింది. నా శరీరాన్ని నిస్సత్తువ ఆవహించింది. ఎలాగో గొంతు పెగుల్చుకుని ఆమె సంగతి ఏమిటో తెలుసుకుందామనే ఉద్దేశంతో, "మీ పేరు ఏమిటండీ? మీకాలికి ఏమయ్యింది?" అని ఆసక్తిగా అడిగాను.

ఒకసారి భారంగా నిట్టూర్చిన ఆవిడ "నా పేరు లక్ష్మి అంతా నా ఖర్మ. నా రాత అస్సలు బాగాలేదు. దాదాపు నలభైరోజులుగా ఇక్కడే, ఈ బెడ్‌పైన ఇలాగే పడివున్నాను. జీవితమంటేనే విరక్తి కలుగుతోంది. ఇంకా ఎన్ని రోజులు ఉంచుతారో? ఎన్ని ఆపరేషన్లు చేస్తారో అర్థంకావడంలేదు. నా కాలి లోపల బిగించిన స్టీలు రాడ్స్ అన్నీ సెట్ అయేంతవరకూ నా బ్రతుకు ఇక్కడే తెల్లారిపోతుంది. నాకు మూడేళ్ళ బాబు ఉన్నాడు. నా భర్త పదిసంవత్సరాలనుండీ ఈ కువైటులో పనిచేస్తున్నాడు. నేనంటే చెప్పలేనంత ప్రేమ ఆయనకు. అందుకే నా పెళ్ళయ్యాక నన్ను వెంటనే ఇండియానుండి ఇక్కడికి పిలిపించుకున్నాడు. మా బాబు కూడా ఇక్కడే ఆ ప్రక్కనే ఉన్న మెటర్నటీ హాస్పిటల్‌లో పుట్టాడు. వాడికి రెండేళ్ళు దాటాక మళ్ళీ నేను గర్భవతిని అయ్యాను. మా ఆయనేకాదు, ఇంటిదగ్గర ఉన్న మా అమ్మానాన్నలు, అత్తమామలు చాలా సంతోషపడ్డారు. కానీ కాలం అన్ని రోజుల్లోనూ ఒక్కటిగా ఉండదుకదా? నలభై రోజుల క్రితం, బాత్‌రూములో బాబుకు స్నానం చేయిస్తూ పొరపాటున సబ్బుమీద కాలు వేసాను. అంతే నా కుడికాలు జారిపోయి వెళ్ళి టాయిలెట్ గుంటలోపలికి వెళ్ళి ఇరుక్కుపోయింది. దానితో కాలు మడమ దగ్గర ఎముక ఫటక్‌మని విరిగిపోయింది. నా పాదం మొత్తం ఆ గుంటలో చిక్కుకుని ఉండటంతో నా శరీరాన్ని నిలుపలేక పెద్ద శబ్దం చేస్తూ కుడివైపుకు పడిపోయాను. ముందే ఒట్టిమనిషిని కూడా కాదు ఒక్కసారిగా పడటంతో కాలి పైభాగంలోని సడుగు దగ్గర ఎముక కూడా విరిగిపోయింది. సమయానికి నా భర్తకూడా ఇంట్లో లేడు. పడినచోటే అలాగే కేకలు వేస్తూ పదినిముషాలు ఉండిపోయాను. స్నానం చేస్తున్న బాబుకు వంటినిండా పట్టించిన సబ్బు అలాగే ఉంది. నన్నుచూసి వాడు భయపడిపోయి ఒకటే ఏడుపు. వాడి ఏడుపు విని పొరుగువారు వచ్చి చూసి వెంటనే నన్ను ఈ హాస్పిటల్‌కు తీసుకుని వచ్చారు. కుడికాలులోని ఎముకలన్నీ దాదాపు విరిగిపోయాయి. కుడికాలు మొత్తం ఆపరేషన్లు చేసి స్టీలురాడ్లు బిగించారు. అవి లోపల బిగించుకునేంత వరకూ నేను ఇక్కడే ఉండాలి. అందులో ఇపుడు నాకు తొమ్మిదవ నెల వచ్చేసింది. డెలివరీ కూడా వీళ్ళ పర్యవేక్షణలోనే జరగాలి. ఇవన్నీ పూర్తి అయితేనే నన్ను ఇంటికి పంపిస్తారు. నాకు కాలుకదపలేని స్థితిలో డెలివరీ నార్మల్‌గా అవడం కష్టం, కాబట్టి ఆపరేషను చేసి డాక్టర్లు బిడ్డను బయటకి తీస్తాం అంటున్నారు. నేను కాదుకానీ నా భర్త నా పరిస్థితి చూసి చాలా కృంగిపోయి ఉన్నాడు. అతడు బాబును పగలు బేబీకేర్ సెంటర్‌లో ఉంచి డ్యూటీకి వెళ్ళి సాయంత్రం పూట ఇక్కడికి బాబుతోపాటు నన్ను చూడటానికి ప్రతిరోజూ వస్తాడు. నన్నుచూసి చాలా బాధపడతాడు. నా బాధను దిగమ్రింగుకుని నేనే ఆయనకు ధైర్యం చెపుతున్నాను. నా కొడుకు ఇక్కడికి వస్తే నన్ను విడిచి ఇంటికి తిరిగిపోనని మారాం చేసి ఏడుస్తాడు. పాపం వాడికేం తెలుసు నా పరిస్థితి? ఇక్కడ నాకు ఇంతపని జరిగిందని ఇండియాలో మావాళ్ళకు తెలిస్తే బాధపడతారని వాళ్ళకి ఇంకా ఈ విషయం చెప్పలేదు. చెప్పి ఏం లాభం? వాళ్ళని అనవసరంగా బాధపెట్టినట్లే కదా?

అందుకే నువు కూడా నీకాలు నొప్పి సంగతి మీవాళ్ళకి చెప్పకు. డాక్టర్లు అన్ని పరీక్షలూ చేసాక ఏం చెపుతారో చూసి అపుడు అవసరమైతే ఫోను చేసి చెప్పచ్చు"

"ఈ పరాయిదేశంలో ఒంటరి జీవితాల్లో ఎవరి బ్రతుకు వాళ్ళదే ఎవరిబాధ వారిది. ప్రక్కవారి బాధను పట్టించుకునే తీరిక ఇక్కడ ఎవరికీ ఉండదు. ఉండటానికి మా బంధువులు బోలెడుమంది ఈ కువైటులో ఉన్నారు కానీ ఒక్కరు కూడా ఆపదలో ఆదుకునేవాళ్ళు లేరు. నలభై రోజులనుండీ ఇక్కడి నర్సులూ ఆయాలే నా బంధువులుగా మారిపోయారు. ఈ మంచంపై కదలలేని స్థితిలో నేను ఉంటే విసుగులేకుండా అలసట లేకుండా అన్నీ నాకు అమర్చి వీళ్ళు ఇన్ని సేవలు చేస్తున్నారు. ఎప్పటిదో ఈ ఋణం? ఏమిచ్చినా వీళ్ళ ఋణం తీరదుకదా?"

"దేవుని దయవలన ఈ కువైటు దేశంలోని ఆసుపత్రుల్లో ట్రీట్‌మెంటు అంతా ఫ్రీ కాబట్టి బ్రతికిపోయాము. లేకపోతే ఇండియాలో ఆసుపత్రుల్లాగా అయితే ఈ ఆపరేషన్లకు ఫీజులకు, మందులకు ఉన్న ఆస్తులన్నీ అమ్ముకోవాల్సి వచ్చేది. ఈ కువైటు రాజు బాబు జాబర్ చల్లగా ఉండాలి. ఆయన దయాధర్మాల వల్ల ఒక్కపైసా లేకుండా నలభైరోజులుగా ఇక్కడ మూడుపూట్లా తింటూ బ్రతికి ఉన్నాను. ఇక్కడికి రకరకాల భాషల వాళ్ళు పేషెంట్లుగా వచ్చి వెళుతుంటారు. కదలలేని స్థితిలో ఉన్న నాకు ప్రక్క బెడ్‌లోని వాళ్ళతో మాట్లాడటమే కాలక్షేపం. ఈ పడక మీదే నలబైరోజులుగా పడుకుని నా వీపంతా పుళ్ళు పడ్డాయి. నువు తెలుగు అమ్మాయివి అనగానే నా కథంతా వివరంగా నీకు చెప్పేసాను. ఎంతైనా మనదేశం, మనభాష, మన మాట మనకు మధురమైనవి కదా! " అంది లక్ష్మి నవ్వుతూ.

"నిజమే" అన్నాను నేను.

కానీ ఆవిడ కథంతా విన్నాక నలబైరోజులుగా ఆమె అక్కడే ఉంది అని తెలిసాక నాలో భయం మొదలైంది. మనసులో ఏదో సంశయం. ఇంత పెద్ద హాస్పిటల్‌లో ఇలాంటి ఆపరేషన్లు చేసే చోట సీరియస్ కేసులుండే వార్డుల్లో నన్ను ఎందుకు ఉంచారు? మరి నా పరిస్థితి ఏమవుతుందో? నాకాలు కూడా మొత్తం కట్ చేసి పారేస్తారేమో? కాస్త కదిలితే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తెప్పించే ఈ నొప్పి చూస్తుంటే అదే నిజమని అనిపిస్తోంది.

ఈ గండం నుండి నేను బయటపడగలనా? మళ్ళీ సంతోషంగా, నా రెండుకాళ్ళతో మామూలుగా నడవగలనా? పదిహేను రోజులకు ముందుగా ఎంత బాగా పరిగెత్తుతూ గంతులేస్తూ నడిచేదాన్ని. నచ్చినపాటలు వింటూ డాన్సు చేసేదాన్ని. మరి, మళ్ళీ తిరిగి అలా చేయగలనా? నా జీవితం ఇంతటితో ఈ కాలునొప్పితో ముగిసిపోబోతోందా? ఈ కువైటు దేశంలో ఒంటరిగా దిక్కులేకుండా అర్థాంతరంగా చచ్చిపోతానేమో? మళ్ళీ ఇండియాలో కాలుమోపి మా అమ్మను నా వాళ్ళని చూడగలనా? ఏదో పెద్ద సమస్య ఉండబట్టే ఈ హాస్పిటల్లో చేరమని చెప్పారు. ఇలా పరిపరివిధాలుగా నేను ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాను. నేను మౌనంగా ఉండటం చూసి ఆవిడ సరే ఇక పడుకో రేపు ఉదయాన్నే డాక్టర్లు వచ్చి నీకు అన్ని పరీక్షలు చేస్తారు. ఇక ప్రతిరోజూ ఇక్కడ, మూడు పూట్లా తిని కదలకుండా బెడ్‌పై పడుకుని మాట్లాడుకోవడమే మనపని అంది లక్ష్మి. అప్పటికి దాదాపు పదిహేనురోజులుగా ఆసుపత్రుల చుట్టూ తిరుగుతూ భరించలేని నొప్పితో బాధపడుతూ ఆహారం సరిగ్గా తీసుకోక దిగులుతో ఆలోచనతో, అప్పటికే బాగా అలసిపోయి ఉన్నా నేను ఇంక కూర్చునే శక్తిలేక పడుకుందామని మెల్లగా మంచం మధ్యలోకి జరిగాను. ఎడమకాలు కలుక్కుమంది. బాధ ఒళ్ళంతా ఒక్కసారిగా ప్రాకింది. భరించలేని బాధతో ఒక్కసారిగా ఎగిరిపడ్డాను.

కళ్ళల్లో నీళ్ళు కాలవలైపారాయి. గొంతు తడారిపోయింది. కాసేపు కదలకుండా భారమైపోయిన ఊపిరిని పీల్చుకుంటూ ఉన్నచోటే అలాగే ఉండిపోయాను. నా పరిస్థితి గమనిస్తున్న లక్ష్మి "అయ్యో పాపం బాగా నొప్పిగా ఉన్నట్లుంది. బెల్ నొక్కి ఆయాను పిలవనా? బెడ్‌పైన సరిగా నిన్ను పడుకోబెడుతుంది" అంది జాలిగా నన్నే చూస్తూ -

"వద్దు" అన్నాను నేను.

పంటి బిగువున బాధను భరిస్తూ - ఎడమకాలును కదపకుండా కుడివైపు శరీరాన్ని మాత్రమే కదిలిస్తూ మెల్లగా, జాగ్రత్తగా కొంచెం కొంచెం మంచం మధ్యలోకి జరుగుతూ రెండు నిమిషాలు తరువాత దిండు పైకి చేరగిలబడి నీరసంగా కళ్ళుమూసుకున్నాను. బాధతో భయంతో, చెప్పలేనంత దిగులుతో నా ఒంటరితనాన్ని, అసహాయతను తలచుకుని ప్రక్కన ఉన్నవారికి వినిపించకుండా శబ్దం కాకుండా రోదించసాగాను నేను. కన్నీళ్ళు చెంపలపైనుండి జారి దిండును తడిపేస్తున్నాయి. నరకానికి మరో రూపంలా ఉన్న ఆ ఆసుపత్రినుండి పరిగెత్తుకుంటూ దూరంగా పారిపోవాలనిపించింది. కానీ ఎలా? కాలు సహకరించకపోతే అసాధ్యం కదా? ప్రక్కన బెడ్‌లో ఉన్న లక్ష్మిలాగే నన్ను కూడా రెండు మూడు నెలలు ఇక్కడే ఉంచేస్తారేమో? ఒకవేళ కాలుమొత్తం కట్ చేసి పారేస్తే నా పరిస్థితి ఏమిటి?

ఎలా ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాలి? కాలు లేకుండా ఎలా బ్రతకాలి? అసలు ఆ విధంగా బ్రతకగలనా? కాలులేకుండా అవిటిదానిలాగా ఒక కాలితో కుంటుతూ బ్రతుకంతా అయ్యో ఎలా? అలా బ్రతకడం కంటే, చనిపోవడం ఎంతో మేలు కదా!

జీవితంపై ఉన్న ఎన్నో ఆశలు, నా కలలు గుర్తొచ్చాయి. దేవుడు ఎందుకు ఇలాంటి పరీక్ష పెడుతున్నాడు? దేవుడ్ని గుర్తుచేసుకోగానే మా ఇలవేల్పు అయిన వెంకటేశ్వరస్వామి గుర్తొచ్చాడు. వెంటనే ఆయన్ను తలచుకుంటూ "వెంకటేశ్వరా! స్వామీ! నాకు ఈ చిన్న వయసులో భరించలేని కాలునొప్పిని ఇవ్వడం నీకు న్యాయమా? ఆపరేషను అంటే భయపడే నన్ను ఈ ఆసుపత్రిలో చేర్చి ఆపరేషను వరకు నా పరిస్థితిని తీసుకురావడం నీకు ధర్మమా? నేను ఏం తప్పుచేసాను? ఏం పొరపాటు చేసాను? ఎవరికి ద్రోహం చేసాను? చెప్పు? నాకు తెలిసి చీమకు కూడా నేను ఎన్నడూ హాని చేయలేదే? మరు ఎందుకు నాకు ఇంత శిక్ష?

సరే జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇప్పుడైనా నాకాలు నొప్పి తగ్గించేసి నాకాలు కట్ చేయకుండా డాక్టర్లు ఆపరేషను చేయకుండా చూసి, నన్ను కాపాడు. రేపు సంవత్సరం ఇండియాకు సెలవలకు వచ్చినపుడు నీ తిరుమల కొండను కాలినడకతో ఎక్కివచ్చి నీ హుండీలో 1016 రూపాయలు వేస్తాను. స్వామీ ఈ బాధ ఇక భరించడం నావల్లకాదు. నాపై దయచూపి నన్ను రక్షించు" అనుకుంటూ ఏడుస్తూ కళ్ళు మూసుకుని మనసులో ప్రార్థించుకుంటూ ఉన్నాను నేను.

ఆ పరిసరాల్లో నిండుకుని ఉన్న మందుల వాసన వెగటుగా ఉంది. ప్రక్కన ఉన్న వార్డులో నుండి ఎవరో పేషెంటు నొప్పిని భరించలేక మూలుగుతున్నారు. అక్కడికి వెళ్ళి ఆ రోగిని పలకరించి వేళకు సరిగా మందులు వేసుకుంటే నిద్రపడుతుంది అనే నర్సుల మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

ఆ ఆసుపత్రి వాతావరణం భయం కలిగిస్తోంది. నా ఏడుపు ఆగటం లేదు. ఎవరన్నా వచ్చి నన్ను దూరంగా తీసుకెళితే బాగుండు అనిపిస్తోంది. పరిగెత్తుకుంటూ ఇండియా వెళ్ళిపోయి మా అమ్మ ఒడిలో తలదాచుకోవాలి అనిపిస్తోంది.

ఇంతలో ఎవరో వచ్చి నా నుదిటిపై చేతిని వేసి మెల్లని స్వరంతో మృదువుగా, లలితా "ఆర్ యూ స్లీపింగ్?" అని అడుగుతుంటే కళ్ళు తెరిచి చూసాను.

తెల్లని దుస్తుల్లో నా ముందు నిలబడి చిరునవ్వుతో దయగా నన్నే చూస్తూ పలకరిస్తోంది. ఆ రాత్రి డ్యూటీలో ఉన్న ఒక కేరళ నర్సు.

ఆమెను చూసి 'నిద్రపోవడంలేదు' అన్నట్లు తల ఊపాను నేను. అపుడు నా కన్నీళ్ళను గమనించినట్లుంది ఆమె.

"అయ్యో ఏంటీ కన్నీళ్ళు? ఏడుస్తున్నావా? " అంది గాభరాగా.

"అవును" అన్నాను బేలగా.

"ఎందుకు నువ్వు ఏడవటం? నీకు ఏమీకాలేదు. డాక్టర్లు మందులు ఇచ్చి నిన్ను ఇంటికి పంపిస్తారు - అంతే. నీకు ఏమీకాదు. ఏడవకు" అంది ఆమె ఓదార్పుగా.

ఆమె మాటలతో పోయే ప్రాణం తిరిగి వచ్చినట్లయింది నాకు. ఆ సమయంలో ఆమెను ఆ దేవుడే నాకోసం పంపించాడు అనిపించింది. "నిజమా? అంతేనా? డాక్టర్లు నా కాలును కోసి ఆపరేషను చేయరా?" అని అడిగాను.

"అంతపని నీకు అవసరంలేదమ్మా. నాల్రోజులు రెస్ట్ తీసుకుని కొన్ని ఇంజక్షన్లు తీసుకుని మందులు మింగితే చాలు నీకాలు బాగయిపోతుంది."

నువ్వు భయపడకు అని నా చేతిపై తట్టి ధైర్యం చెప్పింది ఆవిడ. ఆపరేషను అవసరం లేదు అనగానే ఏడుపుమాని కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకుని మనస్ఫూర్తిగా ఆమెకు నా కృతజ్ఞతలు తెలియచేసాను.

రెండు మాత్రలు నాకందించి "ఇవి నొప్పి తగ్గించి నిద్రపట్టేలా చేస్తాయి. ఇవి మింగి హాయిగా నిద్రపో. నీకు ఏ అవసరం వచ్చినా నీ ప్రక్కనే గోడకు ఉన్న ఆ బటన్ నొక్కు. వెంటనే మేము ఇక్కడికి వస్తాం ఓకేనా?" అంటూ నవ్వుతూ బయటికి వెళ్ళిపోయింది. ఇంతసేపు ఆవిడ ఇక్కడ ఉండి మాట్లాడినా కూడా ఆవిడ పేరుకూడా అడిగి తెలుసుకోలేదే అని బాధపడుతూ ఆ మాత్రలు మింగి నిద్రలోకి జారుకున్నాను నేను.

ప్రొద్దున్నే దాదాపు ఐదుగంటల సమయంలో కేటరింగ్ వాళ్ళు వచ్చి పాలు, బ్రెడ్ ఇచ్చి వెళ్ళారు. ఆయా వచ్చి రూము శుభ్రం చేసి చెత్త తీసుకెళ్ళి బయట పడేసింది.

తరువాత ముగ్గురు నర్సులు వచ్చి పడకపై ఉన్న బెడ్‌షీట్స్ పిల్లో కవర్స్ మార్చి వెళ్ళారు. వాళ్ళలో రాత్రి వచ్చి నన్ను పలకరించి నాకు ధైర్యం చెప్పిన సిస్టర్ ఉందేమో అని చూసాను. ఆవిడ కనిపించలేదు.

కువైటులోని హాస్పిటల్స్‌లో పనిచేసే నర్సులు డెబ్బైశాతం 'కేరళ'నుండి వచ్చిన వాళ్ళే ఉంటారు. కువైటు ప్రభుత్వం తమ హాస్పిటల్స్‌లో కేరళ రాష్ట్రం నుండి వచ్చిన సిస్టర్స్ సేవలను విరివిగా వినియోగించుకుంటోంది.

ఇంతలో బ్రేక్‌ఫాస్ట్ వచ్చేసింది. వెంటనే ఆయా వచ్చి బాత్‌రూముకు తీసుకెళ్ళింది. బ్రష్ చేసుకుని స్నానం చేయగానే మరలా కుర్చీలో కూర్చోపెట్టుకుని బెడ్‌పైన దింపింది. మసాలా కారంలేని హెల్దీ బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కడుపునిండా తిని మరలా నిద్రపోయాను.

పదిగంటల సమయంలో డాక్టర్లు రౌండ్సుకు వచ్చారు. ఆ వార్డులోని ప్రతి పేషెంటును పలకరిస్తూ వారి పరిస్థితిని తెలుసుకుంటున్నారు. నర్సులు అందించే కేసు వివరాలు చదువుతూ ఇంకా చేయాల్సిన పరీక్షలను సూచిస్తూ ఏ ఏ మందులు వాడాలో నర్సులకు వివరిస్తూ వస్తున్నారు.

డాక్టర్లు మా రూములోకి రాగానే "లలితా నీ కాలు నొప్పి ఎలా ఉందో డాక్టరుగారికి చెప్పు" అంటూ ఆదమరిచి నిద్రపోతున్న నన్ను ఒక నర్సు తట్టిలేపింది. మత్తుగా కళ్ళు తెరిచి చూడగానే "గుడ్ మార్నింగ్ లలితా ఎలా ఉన్నావు?" అంటూ చిరునవ్వుతో ఆ ఇద్దరు డాక్టర్లు నన్ను పలకరించారు.

బలవంతంగా నిద్రమత్తు వదిలించుకుని "గుడ్‌మార్నింగ్ డాక్టర్" అంటూ తిరిగి విష్ చేసాను. "ఎలా ఉంది కాలునొప్పి? ఎక్కడైనా పడ్డావా? ఎక్కడో పడి మర్చిపోయావేమో గుర్తుచేసుకో" అంటూ రకరకాలుగా ప్రశ్నించారు.

ఎక్కడా, ఎప్పుడూ పడలేదు అని జవాబు చెప్పాను.

"సరే ఈరోజు ప్రక్కనే ఉన్న మరో బిల్డింగులో ఉన్న ఎక్సరే విభాగానికి వెళ్ళి ఎక్సరేలు తీసుకుని వస్తే ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో చూసి చెప్తాం" అంటూ - రిక్వెస్టు లెటర్ రాసి నర్సులకు అందించారు.

తరువాత నా ప్రక్కనే బెడ్‌లో ఉన్న లక్ష్మిని, ఎదురుగా ఉన్న ఒక అరబిక్ అమ్మాయిని కూడా పలకరించి, రిపోర్టులు చూసి వెళ్ళిపోయారు.

ఎదురుగా ఉన్న బెడ్‌లో కొత్తగా పెళ్ళయిన అరబిక్ అమ్మాయి చెయ్యి ఫ్రాక్చర్ అవడంతో అక్కడ చేరింది. భర్తతో హనీమూన్‌లో ఉండగా గుర్రపు బండిలో విహరిస్తూ అదుపు తప్పి క్రిందపడిపోయిందట. అంతే చెయ్యి విరిగి ఆపరేషను చేయించుకుని ఈ హాస్పిటల్‌లోని బెడ్‌లో రెస్ట్ తీసుకుంటోంది. పాపం క్రొత్తగా పెళ్ళయిన ఆమె భర్త ప్రతిరోజూ హాస్పిటల్‌కు వచ్చి పలకరించి వెళ్తున్నాడట.

ఈ విషయాలన్నీ ప్రక్కన ఉన్న బెడ్‌లోని లక్ష్మి నవ్వుతూ నాకు వివరించింది. డాక్టర్లు వచ్చి మాట్లాడి వెళ్ళాక నాకు కాస్త ధైర్యంగా అనిపించింది. నాకు మంచి ట్రీట్‌మెంటు ఇచ్చి నా కాలును బాగుచేస్తారనే నమ్మకం కలిగింది.

తరువాత ఆయా వచ్చి కుర్చీలో కూర్చోపెట్టుకుని నర్సు వెంటరాగా ఎక్స్‌రే విభాగానికి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడ దాదాపు ఇరవై ఎక్సరేలు రెండు కాళ్ళనూ కలిపి అన్ని కోణాల్లోనూ పరిశీలించి తీసారు.

తిరిగి వచ్చి ఆ మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి లక్ష్మి నేనూ మాట్లాడుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకున్నాం. ఆ హాస్పిటల్‌లో ఉన్నన్ని రోజులూ వేళకు తిని బాగా నిద్రపోయాను. "కువైటులో రోగికి హాస్పిటల్స్‌లో రాజభోగమే"

ఇంతలో పెద్దగా మాటలు, ఏడుపులు వినిపించగా ఒక్కసారిగా కళ్ళు తెరిచి చూసాము. ఒక పేషెంటును స్ట్రెచర్‌పై తీసుకువచ్చి నా బెడ్ ఎదురుగా అటుగోడవైపు పడుకోబెట్టారు. ఆ పేషెంటు ముఖం చేతులు మొత్తం బాండేజెస్‌తో నిండిపోయి ఉన్నాయి. ముఖమంతా ఉబ్బిపోయి వికృతంగా తయారయింది. ఏడ్చేందుకు కూడా శక్తిలేక గాయాల బాధతో భయంకరంగా మూలుగుతోంది ఆ ఇండోనేషియా అమ్మాయి. వెంట వచ్చిన ఆయాను "ఆ అమ్మాయికి ఏమయింది?" అంటూ ప్రశ్నించింది లక్ష్మి.

ఆయా పెద్దగా నిట్టూర్చి "పాపం చాలా ఘోరం జరిగింది లక్ష్మీ కువైటు పిల్లగాళ్ళకు బాగా తిని కొవ్వు పట్టింది. కళ్ళు కనిపించక ముగ్గురు అబ్బాయిలు ఒకేసారి ఈ అమ్మాయిని పట్టుకుని అఘాయిత్యం చేసారంట. ఆ పిల్ల వళ్ళంతా కొరికి, సిగరెట్లతో కాల్చి ఇష్టం వచ్చినట్లు పశువుల్లా ప్రవర్తించగా దిక్కుతోచని ఆ పిల్ల వారిని తప్పించుకునేందుకు ఏ మార్గమూ కనబడక నాలుగో అంతస్తు నుండి క్రిందకి దూకేసింది. ఆ పిల్లే దూకిందో, లేక వాళ్ళే తోసారో పోలీసులు ఇంకా తేల్చేపనిలో ఉన్నారు. నోట్లో పళ్ళన్నీ ఊడిపోయాయి. దవడ ఎముకలు, గడ్డం, మెడ ఎముక, చేతులు అన్నీ విరిగిపోయాయి. ఆ పిల్ల ఇంకా ప్రాణంతో మిగిలి ఉంది అంటే డాక్టర్లు ఆశ్చర్యపోతున్నారు. తలకు కూడా చాలా కుట్లు వేశారు. జీవితాంతం ఇలా బ్రతకాల్సిందే, కదా?

ఇండోనేషియానుండి ఎంతో ఆశతో డబ్బు సంపాదించుకుందామని వచ్చి కువైటు ఇంట్లో పని చేసుకుంటుంటే ఇంట్లో ఎవరూ లేని సమయంలో ఇంట్లోని పెద్దకొడుకు తన స్నేహితులతో కలిసి ఈ పిల్లపైన పడ్డారంట. అన్యాయంగా ఈ పిల్ల బ్రతుకు నాశనం చేసారు వెధవలు. " కోపంతో మండిపడింది ఆయా.

వెంటనే లేచి ఆ ఇండోనేషియా అమ్మాయిని చూడాలనిపించింది నాకు. కుడివైపు మెల్లగా మంచం అంచుకు జరిగి కుడికాలి సహాయంతో మంచాన్ని, గోడను ఆసరాగా చేసుకుని, ఆ అమ్మాయి బెడ్‌వరకూ కష్టపడుతూ నడిచాను. తలపైగా చుట్టిన బాండేజ్‌తో నోట్లో పళ్ళన్నీ ఊడిపోయి, ముఖంలో ఎముకలన్నీ విరిగి వికృతంగా ఉన్న ఆ అమ్మాయి ముఖం చూడగానే నాకు భయం కలిగింది కళ్ళు తప్ప ముఖంలో అన్ని భాగాలు దెబ్బతిన్నాయి. భరించలేని బాధతో నిస్సహాయంగా మూలుగుతోంది. ఆ అమ్మాయికి బహుశా ఇరవై రెండు సంవత్సరాల వయసు ఉంటుందేమో, ఆ వయసులో అంత కష్టం వచ్చింది పాపం. నేను దగ్గరికి వెళ్ళగానే కదలలేని, మాట్లాడలేని స్థితిలో ఉన్న ఆ అమ్మాయి కళ్ళు కదిపి నావైపు చూసింది. ఒక్కసారిగా నా ఒళ్ళు జలదరించింది. ఆ ఘోరమైన దృశ్యం కళ్ళతో చూడలేక నేను వెంటనే తిరిగి వచ్చి నా బెడ్‌పై కూర్చున్నాను.

ఎంత వద్దనుకున్నా నా కళ్ళలో కూడా కన్నీళ్ళు ఉబికి వస్తున్నాయి. ఆ అమ్మాయి మూలుగుతోందో లేక పరాయి దేశంలో తన దుస్థితిని తలచుకుని ఇంటిదగ్గర తనకోసం ఎదురు చూసే అమ్మా నాన్నలను తలచుకుని కుమిలిపోయి ఏడుస్తోందో అర్థం కావడంలేదు. ప్రక్కన ఉన్న రూముల్లోని కొందరు పేషెంట్లు కూడా వచ్చి ఆ అమ్మాయిని చూసి రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఆ అమ్మాయిపై అఘాయిత్యం చేసిన వారిపై కువైటు పోలీసులు చర్యలు తీసుకుంటారా? లేక వాళ్ళకు ఉన్న పలుకుబడితో వారిని వదిలేస్తారా? పరాయి దేశం నుండి పనిచేసుకోవడానికి వచ్చిన ఆ పేద అమ్మాయి జీవితానికి విలువ ఇస్తారా? లేక ఎంతో కొంత డబ్బు ముట్టచెప్పి ఆ అమ్మాయికి ఆరోగ్యం కాస్త బాగయ్యాక ఇండోనేషియా పంపిస్తారా అనే సందేహాలు, సమాధానాలతో వాళ్ళలో వాళ్ళే మాట్లాడుకుంటున్నారు.

అంతవరకూ కువైటులో అలాంటి సమస్యలు కూడా ఉంటాయనీ ఇలాంటి పరిస్థితులు కూడా అమ్మాయిలకు ఎదురవుతాయని తెలియని నేను నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నాను. వీరందరి సమస్యలు, గాయాలు బాధలు చూస్తుంటే వీళ్ళ సమస్య ముందు నా కాలినొప్పి చాలా చిన్నదిగా అనిపించింది. ఎక్కడలేని శక్తి, ధైర్యం నాలోనికి వచ్చాయి.

మరుసటి రోజు లాబ్ నుండి వచ్చిన నా ఎక్స్‌రేలు పరిశీలించి చూసిన డాక్టర్లకు అందులో ఏ ప్రాబ్లమ్ కనిపించలేదు. అంతా నార్మల్‌గానే ఉంది. బ్లడ్, యూరిన్‌లాంటి టెస్ట్‌లన్నీ అప్పటికే చేసేసారు. అనీ నార్మల్‌గా ఉన్నాయి. తరువాత కేన్సర్ హాస్పిటల్‌కు కూడా పంపించి కేన్సర్ టెస్ట్ చేయించారు. అది కూడా నార్మల్‌గానే ఉంది. నాకాలు నొప్పి ఎందుకొచ్చిందో కారణం ఏమిటో డాక్టర్లకు అంతుపట్టడం లేదు. తరువాత బోన్‌స్కాన్ చేయించమని డాక్టర్లు రిక్వెస్ట్ లెటర్ రాసి నర్సులకు అందించారు.

మరుసటి రోజు మరలా నర్సు కేసు షీట్ పట్టుకుని వెనుక నడవగా ఆయా చక్రాల కుర్చీలో నన్ను కూర్చోపెట్టుకుని స్ట్రెచర్‌పై పడుకోబెట్టి అంబులెన్స్‌లో ఎక్కించారు. ఆ ప్రక్కనే ఉన్న మరో బిల్డింగ్‌లోని బోన్ స్కాన్ విభాగానికి నన్ను తీసుకుని వెళ్ళారు.

అక్కడ కాసేపు బయట కూర్చుని వెయిట్ చేసాక నా వంతు రాగానే లోపలికి వెళ్ళాం. అక్కడ స్కానర్‌లో ఉండే బోర్డుపైకి ఎక్కి నన్ను పడుకోమని చెప్పారు. కాలునొప్పి విపరీతంగా ఉండటంతో నేను కుర్చీలోనుండి పైకి లేవలేకపోతున్నాను. నర్సుకూడా వచ్చి నా చెయ్యి పట్టుకుని సహాయం అందించి నన్ను పైకి లేపాలని ప్రయత్నించింది కానీ రెండుసార్లు కాస్త పైకి లేచి కాలు నొప్పితో జివ్వుమంటూ నరాలన్నీ లాగడంతో నిస్సహాయంగా అలాగే ఆ కుర్చీలో కదలకుండా కూర్చుండిపోయాను. కళ్ళల్లో నీళ్ళు ధారలుగా ప్రవహిస్తున్నాయి. కదిలితే ఏమవుతుందో అని భయం వేసి నర్సును కాస్త ఆగమని సైగచేసి చెప్పి ఊపిరి పీల్చుకుంటున్నాను.

అక్కడ స్కాన్ చేసే టెక్నీషియన్ సుమారు ఆరడుగుల పొడవుతో, చామనఛాయ రంగులో హుందాగా అందంగా ఉన్నాడు. అతడు ఎప్పటినుండీ నన్ను గమనిస్తున్నాడో తెలియదుగానీ నా స్థితిని గమనించి నా దగ్గరకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. అతడు నా ఎదురుగా నిలబడటంతో ఎందుకా అని ఆశ్చర్యంగా తల ఎత్తి చూసాను. ఒక్క క్షణం నాకళ్ళల్లోకి చూసాడు. అంతే కొంచెం కిందికి వంగి కుర్చీలో ఉన్న నా భుజాల క్రిందుగా వీపుమీదుగా ఒక చెయ్యి, మోకాళ్ళ క్రిందుగా ఒక చెయ్యి వేసి చిన్నపిల్లను పైకెత్తినట్లు చేతుల్లోకి ఎత్తుకుని నాకు నొప్పికలగకుండా, స్కాన్ చేసే ఆ బోర్డు పైన నన్ను పువ్వులాగా పడుకోబెట్టాడు. ఏం జరిగిందో అర్థమయ్యేలోపల ఆ బోర్డుపై పదిలంగా పడుకుని ఉన్నాను నేను. అతని చూపు, అతని స్పర్శ ఆ స్పర్శలోని ఆత్మీయత నన్ను కలవరపరుస్తుంటే ఆ బోర్డుతో పాటు నా శరీరం స్కానరు లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

దాదాపు పదిహేను నిమిషాలకు స్కాన్ చేయడం అవగానే అతను చకచకా నా దగ్గరికి నడుచుకుంటూ వచ్చాడు. ఈసారి కూడా నా మాటకోసం నా పర్మిషను కోసం అతను అసలు వెయిట్ చేయలేదు. ఎంతో ఇష్టంగా, పొందికగా, ఏదో అధికారం ఉన్నట్లు నన్ను తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. తీవెలాగా నాశరీరం అతని చేతుల్లో ఒదిగిపోయి అతని ఎదకు హత్తుకుంది. ఒక్క నిముషం.. అంతే.. అతని స్పర్శను, కొత్తగా ఉన్న ఆ అనుభూతిని ఆస్వాదించేలోపే అతని చేతుల్లోంచి జారిపోయి చక్రాల కుర్చీలో ఉన్నాను నేను. నా ఇరవై నాలుగేళ్ళ ఆ వయసులో ఆ యువకుని దయగల చూపు, ఆత్మీయత కలిగిన ఆ స్పర్శ నా హృదయంలోనికి చొచ్చుకునిపోయి నన్ను కలవరపరుస్తుంటే అర్థంకాని అయోమయంలో ఉన్న నన్నూ.. నేను కూర్చున్న నా కుర్చీని తోసుకుంటూ ఆయా ఆ రూములోనుండి బయటకు తీసికెళుతోంది.

ఇంకొక సెకను కాలం దాటితే ఆ రూము తలుపులు మూసుకునేవే కానీ ఆఖరుసారిగా మరొకసారి అతన్ని చూడాలి అనిపించి నా తలను వెనక్కి తిప్పు అతని వైపు చూసాను. అతను అక్కడే ఎదురుగా నిలబడి నావైపే చూస్తున్నాడు. నా చూపు అతని చూపుతో

కలవగానే చిన్న చిరునవ్వు అతని పెదవులపై విరిసింది. అందమైన అతని చిరునవ్వు నా హృదయంలో చేరి వాడని పువ్వులా ఇప్పటికీ పదిలంగా నిలిచిపోయింది.

అతనెవరో తెలియదు. ఎక్కడివాడో తెలియదు. కానీ అక్కడినుంచి వచ్చాక ప్రతిక్షణం అతనే గుర్తుకు వస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యాలో, అతన్ని ఎలా మరిచిపోవాలో అర్థంకాక ఆరోజు కలిసి నాతోపాటు బోన్ స్కాన్‌కి వచ్చిన నర్సును కలిసి చిన్నగా "సిస్టర్ నిన్న బోన్ స్కాన్ బోర్డుపై నన్ను పడుకోబెట్టిన అతను ఎవరు?" అని అడిగాను.

"ఓ.. అతనా! అతని పేరు మార్టిన్. కేరళనుండి వచ్చాడు. చాలా మంచివాడు అని చెపుతూ... అవునూ అతని గురించి ఎందుకు ఆరాతీస్తున్నావు? అతనితో ప్రేమలో పడ్డావా ఏమిటి? నీ బాడ్‌లక్ అతనికి ఆల్రెడీ పెళ్ళయిపోయింది, జాగ్రత్త అంది నవ్వుతూ.." ఆ నర్సుమాటలకు జవాబు చెప్పకుండా చిన్నగా నవ్వి గాఢంగా నిట్టూర్చాను నేను.

అన్ని రకాల పరీక్షలు అయిపోయాయి. ఇక ఆఖరుగా మిగిలింది ఎమ్.ఆర్.ఐ స్కాన్ మాత్రమే. అది అరుదుగా లభించే అతి ఖరీదైన స్కాన్. అయినా కూడా నాకోసం డాక్టర్లు వెంటనే ఆ ఏర్పాట్లు చేసి ఆ స్కాన్ కూడా నాకు చేయించారు.

అప్పట్లో (2000) సంవత్సరంలో ఇన్ని పరీక్షలు, ట్రీట్‌మెంట్లు చేయడం అంటే చాలా గొప్ప విషయం. మన ఇండియాలో అయితే ఇవన్నీ చేయడం చాలా కష్టం.

ఆ ఎమ్.ఆర్.ఐ స్కాన్‌లో, నా ఎడమకాలి పై భాగంలో చింతగింజ అంత పరిమాణంలో గడ్డకట్టి ఉన్న రక్తాన్ని డాక్టర్లు కనుగొన్నారు. ఆఖరికి అన్ని పరీక్షలు అయ్యాక ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో తెలిసింది.

ఎపుడో అనుకోకుండా ఏదో దెబ్బ తగిలి - అక్కడ రక్తం క్లాట్ అయినట్లు అది చెడుగా, గడ్డగా మారినట్లు తీర్మానించి ఆ దిశగా నాకు ట్రీట్‌మెంటు మొదలు పెట్టారు.

మొదట అక్కడ కొద్దిగా కట్ చేసి ఆ చెడు రక్తాన్ని బయటికి తీసేయాలి అని డాక్టర్లు అనుకున్నారు. కానీ - డాక్టర్లు ఇచ్చిన మందులకు, ఇంజక్షన్లకు అది స్పందించి లోపల కరిగిపోయి చిన్నదిగా మారిపోవడంతో ఇక ఆపరేషను చేయాల్సిన అవసరం లేదు అని డాక్టర్లు నాకు చెప్పారు. ఆ మాట వినగానే నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది. వెంటనే తిరుమల వెంకటేశ్వరస్వామి గుర్తుకొచ్చాడు.

నా ట్రీట్‌మెంటు పూర్తయ్యేదాకా మరోవారం రోజులు అక్కడే బెడ్‌లో ఉన్నాను. ఆసుపత్రినుండి డిశ్చార్జి అయి ఇంటికి వచ్చాక నా నడక మామూలుగా రావడానికి మరో ఇరవై రోజులు పట్టింది.

ఆ తరువాత లక్ష్మి గురించి, ఆ ఇండోనేషియా అమ్మాయి గురించిన వివరాలు నాకు తెలియనే లేదు.

అప్పట్లో ఇప్పటిలా మొబైల్ ఫోన్లు వాట్సప్‌లు, ఫేస్‌బుక్‌లు లేవు కాబట్టి వారందరితోటి పరిచయాలు ఆ ఆసుపత్రిలోనే ముగిసిపోయాయి. ఆ అల్‌రాజి హాస్పిటల్‌లో ఉన్న ఇరవై రోజులు నేను, నాకు తెలియని మరో ప్రపంచాన్ని చూసాను. ఎన్నో కన్నీటి కథలను విన్నాను.

కాళ్ళూ చేతులు విరిగిన మనుషుల బాధలను కనులారా నేను చూసాను. ఆ హాస్పిటల్ జీవితంలో మరిచిపోలేని జ్ఞాపకాలను, అనుభవాలను ఎన్నింటినో నాకు ఇచ్చింది.

కువైటు ప్రభుత్వానికి ఆ అల్‌రాజి హాస్పిటల్‌కు నేను ఎంతగానో ఋణపడి ఉన్నాను. ఎంతో ఖరీదైన పరీక్షలు వారు నాకోసం చేసి మంచి ట్రీట్‌మెంటును నాకు అందించారు.

నా చక్రాల కుర్చీని తోసిన బంగ్లాదేశ్ ఆయాలను, స్ట్రెచర్‌లను, మోసిన వార్డ్‌బోయ్‌లను, చిరునవ్వుతో పలకరించి వేళకు తాగిన మందులు అందించి అన్ని పరీక్షలు చేయించి ధైర్యం చెప్పిన కేరళ సిస్టర్సును, శ్రద్ధగా కేసును స్టడీ చేసి, అన్నిరకాల టెస్ట్‌లు చేయించి

దేవుళ్ళవలె నన్ను కాపాడిన అక్కడి డాక్టర్లను నేను నా జీవితంలో మరిచిపోలేను. వారందరూ కూడా మనుషుల రూపంలో ఉండే దేవదూతలు.

వీరందరి ఋణం మాటల్లో కృతజ్ఞతలు తెలిపితే ఎన్నటికీ తీరనిది. వారి వృత్తి ధర్మాన్ని నెరవేర్చడమే కాదు విసుగులేకుండా అసహాయస్థితిలో ఉన్న మరో మనిషికి సహాయం చేసిన మంచిమనుషులు వీరు. వీరందరినీ కూడా ఆ వెంకటేశ్వరస్వామి చల్లగా చూడాలని ఎప్పుడూ నేను ప్రార్థిస్తుంటాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments